

Chương 126: Đế Đô Chấn Động Vì Reinhardt Mất Tích

(Số từ: 3246)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

11:55 AM 28/09/2025

Ban đầu, việc tên cướp đó sẽ ra sao hoàn toàn do tôi quyết định.

“Ư-ư... Khụ. Mà... tao đã định làm tử tể rồi mà...”

“Thế à? Mà nghĩ mà có quyền quyết định số phận của tao?”

“Làm đi!”

“Cái...?”

Có gì đó không ổn.

Ngay khi tôi quay đầu lại, tôi thấy hai kẻ đang vung gậy về phía mình.

Cút chó.

Hắn không đi một mình!

Hai tên đó đã quá gần để tôi kịp phản ứng.

-Bốp!

Khi tỉnh lại, tôi thấy đầu mình đau như búa bổ. Tôi nhận ra mình đã bị trói chặt vào một chiếc ghế bằng dây thừng.

Chết tiệt.

Lẽ ra tôi nên nghe lời hấn sao? Nhưng thật ngu ngốc khi để bản thân bị cướp trong khi tôi đủ mạnh để xử lý tên đó.

Trước đó tôi đã chắc chắn hấn đi một mình, khả năng nhận biết của tôi không đến mức tệ như vậy.

Hai tên kia xuất hiện từ lúc nào? Có phải vì tiếng mưa mà tôi đã không nhận ra chúng?

Nơi tôi bị trói có vẻ là bên trong một tòa nhà nào đó. Ánh sáng mờ ảo lọt qua khung cửa sổ gỗ đóng kín; ngoài ra, căn phòng tối đen như mực, nên tôi không thể nhìn rõ mọi thứ.

“Tĩnh rồi đấy à.”

Sau đó, tôi nghe thấy giọng nói của một người đàn ông ngồi trên một chiếc ghế đối diện với tôi trong bóng tối.

Chỉ qua giọng nói, tôi chắc chắn hấn không phải tên khốn mà tôi vừa gặp trong con hẻm. Tên này có lẽ khoảng cuối hai mươi, đầu ba mươi tuổi. Tuy nhiên, tôi không thể tìm hiểu thêm.

“...”

“Dù mày biết đánh nhau, nhưng nếu chỉ vung nắm đấm một cách liều lĩnh, thì kết cục sẽ là thế này thôi.”

Hắn nói đúng.

Tôi ra tay chỉ vì không muốn bị cướp, nhưng cuối cùng lại bị đánh vào đầu và lôi đến một nơi xa lạ.

Tôi phải thừa nhận mình đã quá bất cẩn.

Tôi đủ mạnh để xé nát sợi dây.

“Hừ!”

-Két! Két!

“...Mày đúng là phiền phức thật.”

Tuy nhiên, sợi dây không hề nhúc nhích.

Tôi bị trói chặt hoàn toàn, không có cách nào để thoát ra.

Tôi tự hỏi liệu có nên nói rằng nếu hắn dám đụng vào tôi, kết cục sẽ không tốt đẹp. Dù điều đó là sự thật, nhưng cũng có những tên ngốc sẽ tức giận và hành động bốc đồng khi nghe những lời như vậy; rất có thể người đàn ông trước mặt tôi là một trong số đó.

Tôi biết qua kinh nghiệm rằng không phải ai cũng có thể nói lý lẽ.

Một số người chỉ để cảm xúc cuốn đi và hành động theo bản năng. Trên thực tế, tôi cũng vừa làm điều tương tự.

Chó má.

Vấn đề lớn nhất là tất cả đồ đạc của tôi đều bị lấy mất. Chiếc nhẫn của Sarkegaar được yểm bùa tàng hình không bị cướp, nhưng Viêm Hoả Tuesday thì biến mất rồi. Chúng có lẽ không nhận ra giá trị của nó, vì nó được ngụy trang thành một mặt dây chuyền cũ kỹ, gỉ sét. Nếu có nó, tôi đã có thể dùng ngọn lửa để thoát khỏi tình cảnh này.

Tôi có nên tìm cách lấy lại nó không? Không, làm thế sẽ quá đáng ngờ.

Hắn có vẻ đang kiểm tra đồ đạc của tôi được bày trên bàn. Hắn xem thẻ học viên của tôi dưới ánh sáng yếu ớt xuyên qua cửa sổ.

“Học viên năm nhất Lớp Royal của Temple, tên là Reinhardt...”

Hắn chậm rãi đọc, lẩm bẩm vài tiếng.

“Nếu là Reinhardt, vậy mày là thằng nhóc mà Băng Rotary gửi đến Temple đấy à?”

“...Sao mày biết...?”

“Gì? Bất ngờ vì tao biết điều đó à?”

Người đàn ông bắt đầu cười khúc khích trong bóng tối.

“Hội Đạo Tặc không thể nào không biết Băng Rotary đang tính làm gì đâu, nhóc ạ.”

Gì cơ?

Tôi đừng phải Hội Đạo Tặc chứ không phải một băng đảng đường phố ngẫu nhiên nào sao?

Băng Rotary và Hội Đạo Tặc có một mối quan hệ cộng sinh.

Với suy nghĩ đó, tôi nghĩ hẳn có thể sẽ thả tôi ra mà không có chuyện gì lớn xảy ra.

“Tao không thích điều đó.”

Hắn bắt đầu lăm bắm những điều kỳ lạ.

“Đáng lẽ chúng nên cứ tiếp tục làm những gì chúng vẫn làm, chứ không phải cố gắng làm mấy cái trò ngu ngốc này. Gửi một đĩa nhóc đến Temple... Mở rộng địa bàn... Giờ chúng đang công khai tìm cách thoát ra khỏi đây.”

Băng Rotary và Hội Đạo Tặc có một mối quan hệ cộng sinh.

Tuy nhiên, nếu không có sự hỗ trợ của Hội Đạo Tặc, Băng Rotary sẽ không thể tồn tại—mối quan hệ của họ thực chất khá là phân cấp.

Loyar đang làm mọi thứ có thể để thoát khỏi cấu trúc đó; sau khi chúng thực sự tự chủ được ở một mức độ nào đó, cô ấy đã cố gắng thoát khỏi sự kiểm soát của Hội Đạo Tặc.

Chẳng mấy chốc, sẽ có một cuộc xung đột công khai giữa Băng Rotary và Hội Đạo Tặc.

Tôi nghĩ chúng sẽ chỉ đòi tiền chuộc hoặc gì đó, nhưng không phải vậy.

‘Chết tiệt.’

“Chỉ cần Chó hoang Irene biến mất, băng đảng đó cũng sẽ tan rã. Tao nghe nói cô ta bình thường không phiền phức lắm, nhưng gần đây lại trở nên khó kiểm soát, nên chuyện này cũng tốt.”

Có vẻ như việc tôi gặp phải một thành viên của Hội Đạo Tặc là kịch bản tồi tệ nhất. Tôi không hề may mắn chút nào.

Tôi cảm thấy như tên đó đang mỉm cười với tôi trong bóng tối.

“Mày sẽ là mối nhử để lôi con chó hoang đó ra.”

Chúng đang cố gắng giết Loyar và giải tán Băng Rotary.

Tôi thực sự đã gây ra chuyện lớn rồi.

Làm thế nào để tôi thoát khỏi đây?

Không thể thoát khỏi dây trói, ngay cả khi tôi dùng sức mạnh—sợi dây được buộc quá chặt.

Nếu tôi có Viêm Hoả Tuesday bên người, tôi đã có thể làm gì đó với lửa, nhưng điều đó là không thể.

Nếu tình hình cứ tiếp diễn, chẳng phải Loyar hoặc Eleris sẽ đến để điều tra chuyện gì đang xảy ra sao?

Tôi không hoàn toàn chắc chắn hai người đó có đến không, nhưng Sarkegaar chắc chắn sẽ xông vào đây phải không?

Nghĩ đến những người trợ giúp của mình, tôi cảm thấy hơi nhẹ nhõm.

Chỉ cần những tên khốn đó không nhắm vào mạng sống của tôi mà là của Loyar, thì không có lý do gì để chúng giết tôi. Sẽ rất nguy hiểm nếu chúng thực sự tìm cách nhắm vào mạng sống cô ấy.

Thêm vào đó, nếu dự đoán của tôi đúng và tôi không thể trở về Temple sau một khoảng thời gian nhất định, họ sẽ phát điên lên để tìm tôi. Có lẽ Charlotte và Bertus sẽ ra mặt và làm gì đó.

Trong khi Bertus có thể không làm gì, thì Charlotte chắc chắn sẽ làm mọi cách để tìm tôi.

“Hừ hừ, ông chủ chắc chắn sẽ hài lòng khi tôi báo tin.”

Tên đó đang tự đào mồ chôn mình mà không hay biết.

Đúng vậy.

Tình huống này có vẻ rắc rối, nhưng thực ra không phải vậy nhỉ?

Sau khi suy nghĩ, việc bị những kẻ này bắt cóc không tệ chút nào; thực ra, đó là một món quà trời cho. Tôi thực sự khá may mắn khi đụng phải Hội Đạo Tặc ha?

“Đừng quá sợ hãi, nhóc.”

Tôi nheo mắt cười trước lời nói của hắn.

Ừ, mày cũng đừng quá sợ hãi sau này nhé.

Vì mày đã gây ra chuyện lớn rồi, anh bạn.

Thứ Bảy trôi qua và Chủ Nhật cũng nhanh chóng đến.

-Shaaaaaaaaa!

Trời vẫn đang mưa. Harriet de Saint-Owan lặng lẽ nhìn ra cửa sổ trong sảnh ký túc xá năm nhất của Lớp A.

“Harriet, cậu làm gì thế?”

“Hả? À...”

Adelia, người cũng học pháp thuật giống Harriet và là bạn thân nhất của cô, hỏi cô.

“Tụi mình đến phòng thí nghiệm thôi.”

“Hả? Ồ, cậu đi trước đi. Tớ sẽ đến sau một lát...”

“Ừm, được.”

Adelia đi về phía phòng thí nghiệm phép thuật của ký túc xá trong khi Harriet tiếp tục nhìn ra cửa sổ với đôi lông mày cau lại.

‘Sao cậu ấy vẫn chưa quay lại?’

Reinhardt đã không trở lại Temple kể từ ngày hôm trước.

Tất nhiên, việc học viên vắng mặt ở Temple vào cuối tuần không phải là hiếm.

Ví dụ, Bertus và Charlotte, những người trở về Đế cung vào cuối tuần để làm việc, và Liana de Grantz, người thích dành cuối tuần ở dinh thự của mình.

Tuy nhiên, Reinhardt thường ở lại Temple vào cuối tuần. Tất nhiên, điều đó không có nghĩa là cậu ấy không bao giờ ra ngoài.

Có nơi nào khác cho cậu ấy ở ngoài khu ổ chuột dưới gầm cầu không?

Nhìn thấy cậu ấy vội vã chạy ra ngoài trong cơn mưa lớn đó, có vẻ như cậu ấy đã đến để kiểm tra khu ổ chuột. Tuy nhiên, cậu ấy không thể ở đó cả ngày.

Harriet đã ở sảnh chờ đợi Reinhardt quay lại. Cô thậm chí còn hoãn tất cả các nhiệm vụ nghiên cứu pháp thuật của mình.

‘Gì chứ? Việc này khiến mình trông như thể lo lắng cho cậu ấy thật.’

Harriet cau mày trước suy nghĩ đó. Khoảnh khắc cô định đi đến phòng thí nghiệm phép thuật, tự nhủ rằng việc này hoàn toàn vô ích...

“Aaa.”

Học viên số A-2 Ellen bước ra khỏi phòng, khiến Harriet dừng bước.

Cô rõ ràng cảm thấy mối quan hệ giữa hai người đó đã lạnh nhạt đi rất nhiều trong những ngày qua. Dù họ không nói chuyện với nhau nhiều, nhưng họ dường như luôn ở bên nhau, thậm chí ăn uống cùng nhau, nhưng gần đây cô hầu như không thấy họ ở cùng một phòng.

Có vẻ như Ellen đang đơn phương phớt lờ cậu ấy. Reinhardt thì luôn mang vẻ mặt phức tạp, khá khó để đoán.

‘Reinhardt, cái tên bản thủ đó, lại làm gì sai nữa rồi,’ Harriet nghĩ.

Tuy nhiên, mỗi khi cô chứng kiến cảnh đó, cô lại cảm thấy rất khó chịu.

“Này.”

“Vâng.”

Harriet gọi Ellen lại. Cô ấy dừng lại để nhìn Harriet.

Mỗi khi nhìn vào đôi mắt xanh đen đó, Harriet lại cảm thấy hơi lo lắng.

Không có chuyện gì xảy ra giữa hai người họ, nhưng Harriet hơi dè dặt với Ellen; thậm chí có chút sợ hãi.

“Cậu... Chuyện gì đã xảy ra giữa cậu và Reinhardt vậy?”

“...Tại sao cậu hỏi?”

Cô không nói rằng mọi thứ giữa họ đều ổn mà thay vào đó hỏi tại sao Harriet lại tò mò.

“K-không, thì... chỉ vì... Tên ăn mày đó cứ làm cái vẻ mặt khó coi. Hơn nữa, cậu ấy ra ngoài hôm qua và chưa quay lại... Chỉ vậy thôi.”

“...Cậu ấy chưa quay lại?”

“Cậu không biết sao? Cậu ấy không có mặt trong bữa sáng.”

“À... Tôi cứ nghĩ cậu ấy chỉ không xuống ăn.”

Ellen dường như không biết rằng Reinhardt đã đi từ ngày hôm trước.

“Tôi không biết chuyện gì đang xảy ra. Hôm qua cậu ấy đột nhiên rời đi một cách vội vã và chưa quay lại.”

“...Tôi đoán cậu ấy có lẽ đang ở nhà ai đó,” Ellen nói như thể cố gắng đưa ra một câu trả lời.

“Một tên ăn mày như cậu ấy lại quen ai đó có nhà à?”

“...Cũng có thể.”

Reinhardt có người quen như vậy sao? Harriet không nghĩ Reinhardt sẽ quen ai đó có nhà, nhưng cô không chắc.

Harriet, người công khai khinh bỉ những kẻ ăn mày, thậm chí không xem xét suy nghĩ đó.

Tuy nhiên, Ellen thậm chí còn nghi ngờ cả việc Reinhardt luôn là một tên ăn mày.

Cuối cùng, Ellen bỏ đi mà không nói cho cô biết chuyện gì đã xảy ra giữa cô ấy và Reinhardt.

Sau đó, cô đột ngột quay đầu và đi về phía phòng tập luyện.

Cô không có nơi cụ thể nào để đến, vì vậy cô chỉ đi đến đó, nghĩ rằng đó sẽ là một kế hoạch tốt.

-Lách cách

Khi cô mở cửa phòng tập, Cliffman đang ở đó, một mình, vung một thanh kiếm tập luyện. Cậu nhận ra Ellen, dừng vung kiếm và nhìn cô.

Giống như Reinhardt, Ellen chưa bao giờ trò chuyện tử tế với Cliffman trước đây.

“Tôi chưa thấy Reinhardt.”

Cliffman nói như thể hẳn biết cô đang nghĩ gì.

“...Tôi đâu có nói gì.”

Khi Ellen nói điều đó với một chút ngần ngại, Cliffman trông có vẻ hơi buồn bã.

“Hử. Chà. Hừm. Đúng là vậy.”

Giả vờ như mình không hề quan tâm, Ellen đóng cửa phòng tập lại.

Tiếp theo, Ellen đi đến phòng ăn.

Tất nhiên, không có ai ở đó.

“...”

Reinhardt, người đột ngột rời đi tối hôm trước, đã không quay lại.

Ellen đứng thần thờ trong phòng ăn một lúc rồi cuối cùng quay về phòng mình.

‘Cậu ấy chắc chỉ ra ngoài vào cuối tuần thôi.’

-Àmmmm!

Cô không thực sự biết cậu ấy sẽ đi đâu trong khi cơn bão đang hoành hành như vậy, nhưng còn có thể là gì nữa?

Và điều đó có liên quan gì đến cô chứ? Rốt cuộc, cô đã quyết định giữ khoảng cách với cậu ấy.

Thật kỳ lạ khi cô lại bận tâm về điều đó.

Ellen cố gắng ngừng suy nghĩ về Reinhardt.

Thứ Hai.

“Tôi nghe nói số 11 vẫn chưa quay lại,” ông Epinhauser nói, nhìn vào chiếc ghế trống trong lớp học của mình.

“Không phải là cậu ấy không thể trở lại vào thứ Hai; cậu ấy hoàn toàn vắng mặt...”

Các học viên đều nhìn về phía chiếc ghế trống của Reinhardt. Dù bị coi là kẻ gây rối, nhưng anh không phải là người trốn học. Dù bị coi như vậy vì những gì đã xảy ra vào đầu học kỳ, nhưng điểm số của anh thực sự rất xuất sắc, và anh đã làm rất tốt trong nhiệm vụ nhóm.

Reinhardt là một trường hợp điển hình về việc danh tiếng của một người bị hủy hoại hoàn toàn chỉ vì một ấn tượng ban đầu tồi tệ.

Vì điều đó, anh vẫn có một danh tiếng không tốt cho lắm.

“Cậu ấy thậm chí không xin phép ở lại qua đêm, và được báo cáo là chỉ định ra ngoài một lát, nhưng vẫn chưa quay lại... Chắc chắn có vấn đề.”

Sắc mặt của Harriet trở nên tái nhợt.

“Có ai nói chuyện với số 11 trước khi cậu ấy đi không?”

“T-tôi có!”

Harriet de Saint-Owan giơ tay với vẻ mặt mệt mỏi.

Học viên A-11, Reinhardt, đã mất tích.

Harriet nói với ông Epinhauser rằng Reinhardt đột nhiên rời đi khi nghe tin sông Irene có thể bị tràn.

Ban đầu, mọi người không nghĩ anh thực sự mất tích. Họ nghĩ rằng anh có thể gặp một số rắc rối và không thể trở lại Temple

một lát. Bất cứ ai cũng sẽ có phản ứng đó vì điều đó có vẻ hợp lý trong trường hợp của Reinhardt.

Tất nhiên, trái ngược với những gì các học viên nghĩ, các giáo viên bắt đầu hành động nhanh hơn nhiều khi đối mặt với một tình huống mà một học viên, đặc biệt là một học viên của Lớp Royal, có thể đã mất tích.

Vệ binh Temple, cũng như Vệ binh Hoàng gia, đã được huy động để tiến hành một cuộc tìm kiếm kỹ lưỡng.

Những gì mọi người nghĩ là một vụ việc đơn giản, hoặc chỉ là một sự cố nhỏ, đã thay đổi khi Reinhardt không xuất hiện cho đến thứ Tư. Mọi người đều nhận ra rằng có điều gì đó kỳ lạ đang xảy ra.

Tin đồn lan truyền rằng anh có thể đã đụng phải người không nên đụng, biết tính cách của anh. Hầu hết các học viên đều nghĩ rằng Reinhardt có thể đã làm điều đó.

Không chỉ có Vệ binh Temple hoạt động.

“Tên cậu ấy là Reinhardt; đây là thông tin cơ bản của cậu ấy.”

Bên trong một trong những dinh thự của Đế cung, Bertus đưa ảnh của Reinhardt cho ai đó.

“Tìm cậu ấy đi. Khu vực gần đúng là... chợ Wenster. Gần Cầu Công Đồng.”

“Rõ, thưa Điện hạ.”

“Tất nhiên, đừng chỉ tìm ở nơi đó; hãy tự suy nghĩ.”

“Vâng.”

Người nhận lệnh của Bertus sau đó rút lui.

“Không thể tin được là cậu ấy lại ra ngoài trong thời tiết như thế này.”

Bertus nhấp một ngụm trà và mỉm cười trong khi nhìn ra cửa sổ; cậu quan sát cơn mưa xối xả, tách trà vẫn còn trên tay.

“Thằng nhóc phiền phức.”

-Shaaaaaa...

Bên ngoài cửa sổ, trời đang mưa như trút nước.

Cùng ngày, một nơi khác.

“Tên cậu ấy là Reinhardt; đây là một bức ảnh của cậu ấy.”

“Rõ, thưa Điện hạ.”

Lần này là Charlotte, người đã đưa một bức ảnh của Reinhardt cho ai đó. Người đó kiểm tra bức ảnh trước khi đặt nó dưới cánh tay.

“Có lẽ điều gì đó đã xảy ra khi cậu ấy ra ngoài, lo lắng rằng căn cứ của tổ chức của cậu ấy có thể bị ngập. Vì vậy, trước tiên, hãy kiểm tra quanh chợ Wenster.”

“Vâng.”

“Việc nhân viên Temple không tìm thấy cậu ấy là vì Ma pháp theo dõi trên thẻ học viên của cậu ấy không hoạt động. Reinhardt rõ ràng đã mang nó theo. Điều đó có nghĩa là nghi phạm nhận thức được các chức năng của thẻ. Điều tôi muốn nói là chúng không phải là những tên côn đồ bình thường. Có lẽ tốt nhất là nên tìm kiếm một tổ chức hơn là một cá nhân.”

“Tuân lệnh, Điện hạ. Tôi sẽ ghi nhớ điều đó.”

“Xin hãy tìm thấy cậu ấy càng sớm càng tốt. Cậu ấy là một người bạn quý giá đối với tôi.”

Sau khi nhận được chỉ thị, người đó nhanh chóng bước đi. Charlotte dường như không thể che giấu sự u buồn của mình khi ngồi trên ghế sofa, cầm đặt trên tay.

“Hà... Sẽ tốt hơn nếu cậu ấy chỉ gặp một chút rắc rối, như thường lệ.”

Cô lầm bầm rằng cô ước gì anh không bị bắt cóc mà chỉ làm đảo lộn mọi thứ, như thường lệ.

Vệ binh Temple và Vệ binh Hoàng gia không phải là những người duy nhất đang hành động.

Hoàng tử và Công chúa cũng bắt đầu tìm kiếm Reinhardt đã mất tích.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

Thanks For Reading